

Ὁ Ἀρισταῖος, ἰσχυρῶς ἐθαύμασε τὰ ἔργα τοῦ Σωφρώνου, ἐξῆλθε καὶ ἐργαστηρίου, ὑποσχθεὶς εἰς αὐτὸν νὰ ἐπανεέλθῃ ἢ δὲ Χαρίτην, ἀναχωροῦσα καὶ αὐτὴ, τὸν ἐχαιρέτισε μὲ τρόπον χαριέντα. Ὁ δυστυχὴς Σωφρώνουμος ἐνόησε πρῶτην ἤδη φορὰν, ταύτης ἀπελθούσης, ὅτι ἔμεινε δλομένωχος εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὸ ἑσπέρας δὲν ἀνέγνωσεν Ὅμηρον, διανοεῖτο δὲ τὴν Χαρίτην. Τὴν ἐπιούσα, ἀντὶ νὰ ἐργασθῇ, διήλθεν ὅλην τὴν πόλιν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ πάλιν τὴν Χαρίτην. Τὴν εἶδεν, ἔκτοτε δὲ δὲν εὗρισκεν ἤσυχιαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνασχοληθῇ. Τὰ ἀτελεῖ ἀγάλματα ἔμεινον εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐργαστηρίου Ὁ Ἀπόλλων, ἢ Ἄρτεμις, ὁ Ζεὺς οὐδὲν ἦσαν διὰ τὸν Σωφρώνουμον. Τὴν Χαρίτην πᾶντοτε διανοούμενος, δῆγε τὸν βίον εἰς τὰ ἱπποδρόμια, εἰς τὰ δημόσια μέρη, εἰς τοὺς περιπάτους. Ὁσάκις δὲν τὴν ἐβλεπεν, ἐσκέπτετο περὶ αὐτῆς. Ὁσάκις δὲ τὴν ἐβλεπεν, ἐνησχόλειτο ἐπινοῶν μέσα νὰ τὴν ἴδῃ πάλιν.

Τέλος ἡ ὑπόληψις του, ἡ σταθερότης του, ἡ ἐπιτηδειότης του ἦσαν εἰς αὐτὸν τὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρισταίου εἰσοδόν. Συνδιελέχθη μετὰ τῆς Χαρίτης καὶ ἔβαινε πρὸς αὐτὴν ἐρωτικώτερος. Ποῦ τόλμη νὰ τῆς τὸ εἶπῃ; πῶς γλύπτῃς χωρὶς περιουσίαν, χωρὶς προγονικὴν εὐκλειαν, νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις διὰ τὴν πρῶτην οἰκογένειαν τῆς πόλεως; Τὰ πάντα, μέχρι περιφλαυτίας, τὸν ἐμπόδιζον νὰ λαλήσῃ. Ἡ Χαρίτη ἦτο τόσο πλουσία, ὥστε δὲν ἦτον ἐπιτετραμμένον εἰς πτωχῶν ἀνθρώπων νὰ τὴν θεωρήσῃ ὥριαν. Ὁ Σωφρώνουμος τὸ ἐγνωρίζον ὅλα ἦτο βέβαιον περὶ τοῦ ἀβαντισμοῦ του ἂν ἐξηγήσῃ ἀλλ' ἦτον ἀνάγκη νὰ ἀποθῆνῃ ἢ νὰ ἐξηγηθῇ. Ἐγραψεν εἰς τὴν Χαρίτην ἢ δὲ ἐπιστολὴ αὐτὴ τόσον τρυφερά, τόσον ταπεινῆ, τόσον εὐλαβῆς, ἐνεπιστεύθη εἰς δούλον τινα τοῦ Ἀρισταίου, πρὸς τὸν ὅποιον ὁ Σωφρώνουμος ἔδωκεν ὅτι εἶχε συναίξει ἀπὸ τὴν τιμὴν τῶν ἀγαλμάτων του ἀλλ' ὁ ἄπιστος δούλος, ἀντὶ νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Χαρίτην, δραμῶν, ἔρερεν αὐτὴν εἰς τὸν πατέρα τῆς

Ἄγε ὁ γέρον Ἀρισταῖος, ὀρμηθεὶς διὰ τὴν ἀυθάδειαν, ἔλαμε κατὰ χρῆσιν πρῶτην φορὰν τοῦ δικαιοῦματος τὸ ὅποιον ἡ δημοσία θέσις του ἐγοργῆγει εἰς αὐτὸν, διότι πλάσας ἐγκλήματα κατὰ τοῦ Σωφρώνουμου, τὸν κατεμήνυσεν ὁ ἴδιος εἰς τὸ συμβούλιον, καὶ ἐνήργησε τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἐξορίαν του. Τρέμων, ἐπερίμενον ὁ δυστυχὴς καθ' ἡμέραν τὴν ἀπάντησιν τοῦ δούλου λαμβάνει δὲ τὴν διαταγὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Μίλητον. Δὲν ἀμφίβαλεν ὅτι ἡ Χαρίτη, θεωρήσασα ἑαυτὴν προσβεβλημένην, ἐξήτησεν ἢ ἴδια κατεπειγόμενος τὴν ἐδικαιτην ταύτην. Τὸ ἤξιζα, ἀνέκραξεν, ἀλλὰ δὲν μεταμέλωμαι διὰ τοῦτο. ὦ Θεοί! καταστήσατέ τὴν εὐτυχῆ, καὶ σωρεύσατε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὅλα τὰ δεινὰ ὅσα ἠδύνατο νὰ ταράξῃσι τὸν βίον τῆς. Καί, χωρὶς ποσῶς νὰ γογγύσῃ διὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν δικαστῶν του, διευθύνθη θλιθερῶς πρὸς τὸν λιμένα καὶ ἐπιβίβασθη εἰς ἓν πλοῖον κρητικόν.

Ἐν ἰσοσώτῳ ὁ πατὴρ τῆς Χαρίτης ἐνόμισε πρέπον νὰ κρύψῃ εἰς τὴν κόρην του τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐξορίας τοῦ Σωφρώνουμου ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔδωκε πίστιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς τῆς, διότι εἶχεν ἀναγνώσει

εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Θεβαίου ὅτι δὲν ἤθελε μῆσαι ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὴν ἐπιστολὴν του ἔχουσα ὀλίγα δάκρυα, ἐνθυμουμένη ἄνδρα, εὐτυχῆ γείνησθαι διότι τὴν ἠγάπησε. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦτο πολλὰ νέη ἐλητημόνησε μετ' ὀλίγον, ὁ δὲ Ἀρισταῖος, ἠσυχόμενος, δὲν διανοεῖτο ἄλλο εἰμὴ νὰ νυμφιεῖται κόρην του, ὁπότεν ἔτακτόν τι συμβεβηκός εἰς τὴν ἀθυμίαν εἰς τὴν Μίλητον. Πειραταὶ, ἐλθόντες τῆς Ἀθήνου, ἐπέπεσον αἰφνιδίως εἰς συνοικίαν τῶν πόλεως· πρὶν δὲ εἰ κοίτηται, ὀπλισθέντες, δραμῶν ἀποδιώξιν αὐτῶν, ἐσώλησαν οἱ βάρβαροι τὸν ναὸν Ἀφροδίτης, ἀφαίρεσαντες καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἰδίας Θεᾶς. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦτο τὸ παλαιὸν Μιλήτου, καὶ μετὰ τὴν κατοχὴν αὐτοῦ συνεδέετο ἡ τύχη τῶν Μιλησίων.

Ὁ λαὸς, μεγάλως τεταραγμένος, πέμπει πρὸς τοὺς Δελφοὺς διὰ νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸ δὲ μαντεῖον ἀποκρίνεται εἰς Μίλητος τότε μόνον θέλει ἐξασφαλισθῆ, ὅταν γείνηται ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, ὡς ἢ ἴδια Θεὰ ὥριαν, κατὰστήσῃ τὸ ἀπολεσθῆν.

Οἱ Μιλήσιοι δημοσιεύουν παραχρῆμα καθ' ὅλην Ἑλλάδα ὅτι ἡ ὥριαιότερα παρθένος τῆς Μιλήτου τέσσαρα τάλαντα χρυσοῦ θείου εἶσθαι ἢ ἀνταμοῦ τοῦ γλύπτου ὅστις ἐκπληρώσῃ τοὺς δεῖρους τοῦ γλυπτῆ. Πολλοὶ διάστημα τεχνίται φθάνουν φέρει μετ' ἑαυτῶν τὰ ἔργα των ὁμοίως ταῦτα ἰσχυρῶς. Αἱ ἀρχαί, ὁ λαὸς θαυμάζουσι· ἀλλὰ τὸ θεῖον ἄγαλμα τεθὲν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἀνοτρύπει τὴν ἀδυναμίαν ὑπερφυσιτικῆς. Οἱ Μιλήσιοι, ἀπληκτικῶς ποθοῦσι τότε τὸν Σωφρώνουμον, καὶ ζητοῦσι κραυγῶν μεγάλων νὰ γείνη περὶ αὐτοῦ ἔρευνα.

Ὁ ἴδιος Ἀρισταῖος ἀναγκάζεται νὰ λάθῃ ἐπιφορίας περὶ τοῦ κρητικοῦ πλοίου εἰς τὸ ὅποιον ἡ τύχη ἐξορίστος εἶχεν ἐπιβίβασθῃ. Φέρουν ἔπειτα τὴν ἐνθύμησιν των τὸν καιρὸν, τὰς ἡμέρας. Περὶ ἔρευνῶντες μέχρι τῆς Κρήτης, καὶ μακθάνουσι εἰς πλοῖον ἐκεῖνο ἐναυάγησεν αὐτάνδρον ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς Νάξου.

Οἱ Μιλήσιοι, περίλυποι, γογγύζουσι κατὰ τὸν χρόνον των καὶ διὰ τὴν ὀλίγην αὐτοῦ ἐπαγγελίαν ὡς ἐκ τῆς ὀπείας προῦλθεν ἢ εἰσοβολῆ των βαρβάρων καὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδίκως ἐξορισθέντος Σωφρώνουμου. Ὁ λαὸς μετ' ὀλίγον μεταβαίνει εἰς τὴν γογγυσμὸν εἰς τὴν ἐπανάστασιν· τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρισταίου, τὴν πολιορκεῖ, τὴν παραβιάζει δάκρυα τῆς Χαρίτης, αἱ κραυγαὶ τῆς, αἱ δεικτικαὶ δὲν δύνανται νὰ σώσῃσι τὸν πατέρα τῆς. Ὁ Ἀρισταῖος συλλαμβάνεται, δένεται μὲ ἀλύσει, καὶ εὐχεται εἰς εἰρκτὴν· ὁ δὲ λαὸς ἀποφασίζει ὅτι τότε μόνον θέλει ἐξέλθει τῆς εἰρκτῆς, ὅταν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης ἀντικατασταθῇ.

Ἡ Χαρίτη, ἀπληκτισμένη, ἀποφασίζει νὰ ἐπιβίβασθαι εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Κόρινθον, ἢ εἰς τὴν Θήβαν, πρὸς ζήτησιν τεχνίτου τινοῦ ὅστις νὰ ἐπιβίβασθαι νὰ λυτρώσῃ τὸν πατέρα τῆς. Λαμβάνει κατὰ τὴν μέτρα ὥστε νὰ καταστήσῃ εἰς αὐτὸν ὀλιγώτερον βαρὺ τὸ δεσμωτήριον, καὶ πρὸς τοῦτο διορίζει δού-